

Dagboek New Wine 2007

A.P. de Boer

Opbouw – Jaargang 51/17, 18 – 31 augustus en 14 september 2007

Van 21-27 juli 2007 werd op het Walibiterrein in Biddinghuizen de vijfde zomerconferentie van New Wine gehouden: de charismatische vernieuwingsbeweging in de protestantse kerken van onder meer Engeland en Nederland. Opbouwredacteur Ad de Boer was – voor het eerst - een van de deelnemers en hield acht dagen lang een dagboek bij.

Vrijdag 20 juli

Morgen gaan we naar de New Wine zomerconferentie in Biddinghuizen. Enthousiaste verhalen van gemeenteleden die er eerder zijn geweest, hebben Ineke en mij daartoe doen besluiten. Ik ben er erg aan toe om na alle jaren waarin ik als directeur of voorzitter op vergaderingen veel moest ‘geven’, nu vooral te ‘ontvangen’: niks hoeven en niks moeten, maar hart en handen opendoen om te ontvangen wat God geeft. En verder: ik verlang intens naar de vernieuwing van de gemeente van Christus en hoop dat New Wine daaraan kan bijdragen. Ineke’s motief om te gaan is vooral dat ze voor haar gevoel in een ‘woestijnperiode’ zit. Ze weet zich een kind van God, vertrouwt vast op de genade van Jezus en gelooft dat Gods Geest in haar woont, maar ‘ik voel er zo weinig van’ en ‘er moet toch meer zijn’. Het is een gevoel dat je bij doorvragen bij veel meer mensen aantreft (waar zijn bij mij die stromen van levend water, die uit mijn binnenste vloeien, denk ik zelf soms), maar Ineke, open en extravert als ze is, spreekt dat gevoel ook hardop uit.

We zien uit naar New Wine, maar we vinden het tegelijk ook spannend. Zullen we ons er thuis voelen? En zal het niet tegenvallen? Bang om teleurgesteld te worden, heb ik de neiging maar niet te veel van God te verwachten. En verder heb ik graag zelf de regie over de dingen in mijn leven: wat gebeurt er met me, als ik die op zo’n conferentie het stuur uit handen geef? Ik heb genoeg boeken gelezen over charismatische vernieuwing, maar dan kun je het nog aardig op afstand houden. Wat doet het met me, als het dichtbij komt en ik van toeschouwer deelnemer wordt?

Zaterdag 21 juli

We rijden vroeg in de middag met de caravan naar het evenemententerrein in Flevoland en krijgen een plaats toegewezen op een van grote kampeervelden. Mijn buurman (hij herkent mij eerder dan ik hem) blijkt Kees Zondag uit Houten: samen waren we meer dan dertig jaar geleden actief in het Nederlands Gereformeerde jeugdwerk en het jongerenblad Verkenning. In dat blad schreef ik mijn eerste artikelen over de charismatische beweging. Ik neem me voor ze na de conferentie nog eens terug te lezen.

De koelkast moet van electra op gas worden overgezet en dat heb ik nog niet eerder gedaan. Zoals het zo vaak in ons huwelijk gaat: terwijl ik blijf tobben en prutsen, gaat Ineke hulp vragen. Achterbuurman Wim van Veelen leert me de koelkast op gas te laten draaien en onder het motto ‘deel uit, wat je zelf hebt ontvangen’ kan ik in de uren daarna andere caravanbezitters met hetzelfde helpen.

Om 19 uur stroomt de grote samenkomsttent vol voor de openingsdienst. Voorganger Dick Westerkamp uit Houten begint met de mededeling dat die dag op 50-jarige leeftijd Henk

Lenstra is overleden: gemeentelid in Houten en jarenlang een van de drijvende krachten daar. Er is veel gebeden om zijn genezing en er waren ook momenten dat God die leek te geven. Het feest in Biddinghuizen gaat door, zegt Westerkamp, maar hier op aarde is het altijd 'feest-onder-voorbehoud'. Dat zet voor mij de toon voor de conferentie. We mogen veel van God verwachten, meer dan ik vaak doe, maar het grote feest met volkomen verlossing, vernieuwing en genezing is er pas, als Jezus terugkomt.

Ook zijn preek legt het fundament voor week die komt: De vrede *van* God – het conferentiethema – begint bij de vrede *met* God door het kruis van Jezus. En verder: Gods Koninkrijk omvat heel de aarde. In de nabijheid van God mag je uitbundig worden, maar alleen maar 'happy clappy' je kop in het zand steken, dat kan niet. Als Jezus gezalfd is met de Geest (Lucas 4), is zijn eerste boodschap: goed nieuws voor armen en gevangenen. Er is een dubbele bekering nodig: vanuit de wereld tot God en van God tot de wereld. Ook daarmee is de toon gezet: op de New Wine conferentie loop je niet met je hoofd in de wolken (die er overigens deze dagen in overvloed zijn, zwaar van de regen), maar met beide benen in de modder van Gods aarde.

Zondag 22 juli

De lofprijzing waarmee de dienst vanmorgen begint, verwarmt mijn hart. Ik weet het: lofprijzen doe je allereerst voor God, maar het doet ook mijzelf veel. Zingen, soms tegen de klippen van twijfel en niks voelen op, ik heb het hard nodig om mijn geloof te versterken. Ik besef: het zijn niet mijn ervaringen en gevoelens die me dragen; ik zing van God die me ondanks het ontbreken daarvan, draagt. Zingen bij New Wine blijkt een mix van opwekkingsliederen (nieuw en oud), klassieke gezangen en psalmen. Vooral de Psalmen voor nu zijn populair: 84, 121, 145. Topper voor mij vandaag, en dat blijft-ie de hele conferentie door, is psalm 84 in de woorden van Ria Borkent: 'Wat hou ik van uw huis, HEER van de hemelse legers. Ik kan zo sterk verlangen naar de binnenpleinen van de HEER. Diep in mijn lijf is zo'n heimwee, zo'n blijvende schreeuw om de levende God'. Inderdaad, ik schreeuw het bijna uit, met velen naast, voor en achter mij.

Willem Smouter gaat vanmorgen voor in de dienst. Voor je de vrucht van de Geest kunt ervaren, moet je eerst toegang krijgen tot de genade, is de kern van zijn boodschap uit Romeinen 5. '*No fruits without the roots*'. God moet eerst vrede met je sluiten voor je vrede kunt voelen. Hij is niet gekomen voor fijne kerkmensen en voor sterke christenen die ervoor gaan, maar voor hulpeloze mensen (vs. 6); ja, voor zondaars (vs. 8), zelfs voor vijanden van God (vs. 10). Omdat God gruwet van de zonde, vergeeft Hij niet zomaar, zo van: laat maar zitten. Door de kruisdood van Jezus krijgen we toegang tot de genade en mogen we staan op de genade, als de duivel fluistert: denk je nou echt dat God jou kan gebruiken met alles wat er van binnen bij je leeft? Ineke en ik kijken elkaar: we hebben Gods genade als een grondwoord in ons leven leren kennen, en we zijn blij dat het daarmee ook hier begint. Dat besef van Gods genade – het hangt op geen enkele manier van ons af! – helpt om het stuur los te laten.

De collecte is vanmorgen voor Thugz-church: een gemeente van bekeerde Antilliaanse jongeren uit het criminele circuit in de Rotterdamse Millinxbuurt, ontstaan uit prachtig werk van Youth for Christ. Door de levensloop van onze jongste zoon voelen we ons daar extra bij betrokken. God verandert mensen, wis en zeker, zo blijkt uit de toelichting van YfC-directeur Edward de Kam. En als hij dat met Antilliaanse 'thugz' kan, kan hij dat ook met onze kinderen.

Na de dienst praten we als New Wine gangers uit Nijkerk, Voorthuizen en Barneveld na over wat we hebben gehoord: met tien M/V, schuilend voor de regen onder een kleine caravanluifel, één fles wijn en één aardbeiencake met elkaar delend. Een goed gereformeerde preek, vindt emeritus dominee Wim van der Linde. Bijbels en dus gereformeerd, vult een ander aan. De rest van de zondag is er geen conferentieprogramma: even adem scheppen, voordat morgen de diensten en seminars losbarsten. Er is dus veel tijd met ontmoeting met oude en nieuwe bekenden. Laat op de avond praten we bij met – kampeervrienden van vroeger - Willem en Annet Smouter. Over hun en onze kinderen, over wat God in ons leven gedaan heeft, over hoe je het bestuurlijke kerkenwerk op een Landelijke Vergadering kunt verbinden met wat hier gebeurt en over de zegen die Annet van het ministrygebed – luisterend bidden - heeft ervaren voor ze er hier zelf actief in werd.

Maandag 23 juli

Vandaag gaat het echt los met twee vieringen en drie seminars (steeds met keus uit vier stuks) per dag. Ineke en ik nemen ons voor elke dag in elk geval de ochtend- en avondviering mee te maken en naar een of twee seminars te gaan: soms apart, soms samen om er over te kunnen doorpraten.

Of het afgesproken werk is, gaat het vanmorgen in de eerste van vier ochtendtoespraken van de Zweedse voorganger Kjell Axel Johanson opnieuw over het fundament van de vrede van God: Gods genade. Veel zonen vroegen in de Paasnacht in Egypte aan hun vaders: Vader, waarom moet dat lam sterven? En de vaders antwoordden: als het lam niet sterft, sterf jij. Dat is het evangelie. Jezus is het volmaakte Lam en als God naar je kijkt, ziet hij Jezus: volmaakte gerechtigheid. Het heeft allemaal niets te maken met wie jij bent, jouw achtergrond, jouw werk, wat jij hebt gedaan. Jezus' gerechtigheid is jouw gerechtigheid. Daarom mag je met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van genade. Watchman Nee, fluistert Ineke, die jaren geleden veel aan de boeken van deze Chinese martelaar heeft gehad.

Johanson vertelt over een man die geld leent van een ander om een i-pod te kopen, de schuld niet kan terugbetalen, hem daarom mijdt en zo van hem vervreemdt. Als ze elkaar uiteindelijk weer tegenkomen, scheldt de ander hem zijn schuld kwijt. Maar daar laat hij het niet bij; hij zet hem niet op nul, maar stort nog een extra bedrag op zijn bankrekening. Dat is genade, zegt Johanson.. *Grace* is meer dan *mercy*: genade is meer dan ontsnappen aan het oordeel. God vergeeft je en geeft je daarbij ook extra zegeningen, waaruit je door Zijn Geest mag putten. Vaak zal ik die aansprekende gedachte in de loop van de week uit de mond van conferentiegangers terughoren: je bent rijker dan je dacht.

Aan het eind van de dienst mogen we elkaar twee-aan-twee met die zegen bemoedigen. Ik ken mijn buurman naast me in de rij uit de eigen gemeente, maar beleef het toch als een wonderlijke en kostbare ervaring hem de zegen van God te geven en die van hem te ontvangen. Zo bijbels en toch zo ongewoon. Waarom doen we dat niet vaker?

Verder is het vandaag Mark Aldrigde Day. Ik hoor drie toespraken van deze Anglicaanse evangelical predikant met 'luisteren naar Gods stem' als rode draad. Zijn toespraken zijn doorspekt met frappante voorbeelden van mensen die een profetie, een 'woord van kennis' kregen en dat deelden met degene voor wie het bestemd was: soms 100% raak, soms ook mis. Hij benadrukt het grote verschil tussen profetie in het Oude en in het Nieuwe Testament. Uit preken van onze eigen dominee Joop van 't Hof klinkt dat me vertrouwd in de oren: Profetie in het NT is niet hetzelfde zuivere Woord van God als in het OT. Zeg nooit: zo spreekt de Here en als je daar niet naar luistert, ben je Hem ongehoorzaam, waarschuwt Aldrigde. Dat is

manipulatie en geestelijke verkrachting. In deze tijd is profetie: ik denk dat dit beeld of dit woord iets is wat God laat zien: overweeg het en toets het. Het is aanbieden op een open hand. Als het van God is, zal de Heilige Geest het bevestigen en dan weet je het. God spreekt ook nu door dromen en profetieën, maar het is (1 Kor. 13) kennen ten dele en profeteren ten dele; kijken in een beslagen spiegel.

Gods stem horen is het normale christelijke leven, aldus Aldridge ('u volgt de Goede Herder, omdat u zijn stem kent', Joh. 10), ook al heeft niet iedereen er een speciale bediening voor. De Bijbel is 100% Gods Woord, maar dat wil niet zeggen dat God daarna is gestopt met spreken. Dan zou Hij een vreemde Vader zijn. God maakte ons voor gemeenschap, voor intimiteit. Gebed is een dialoog, geen monoloog en zou meer moeten zijn: wat God zegt dan wat wij zeggen. Hoe meer ik van God verwacht te horen, des te meer zál ik van Hem horen. Verwacht het, duw het niet weg, is Aldridge's appèl: het kan een gedachte van jezelf zijn, maar het kan ook van God zijn. Wees niet bang voor fouten. Ondanks je vele missers, ben je nog steeds Gods geliefde kind. Je kunt beter falen terwijl je probeert het goede te doen dan het nooit proberen. Je zult nooit leren gevoelig te worden voor het horen van Gods stem, als je het niet probeert die stem te horen. Stap uit de boot, zet je voet op het water. Hoe meer je het doet, hoe meer je het zult herkennen.

De toespraken van Aldridge zorgen vandaag op het Dorpsplein van het New Wine tentenkamp voor veel gespreksstof. Als ik in gebed met en voor een ander stil ben en probeer te luisteren, of God iets zegt, hoor ik niks. Ik krijg geen woord en ik krijg geen beeld. Moet ik daar dan mee gaan oefenen? Missers maken mag, maar die kunnen toch ook schade aanrichten? En geeft God dat wel aan iedereen? Anderen, al langer vertrouwd met New Wine, komen met frappante verhalen over 'woorden van kennis' die in alle voorzichtigheid werden gebracht, maar door de betrokkenen werden herkend als een bemoedigend of richtingwijzend woord van God, trefzeker en ontwijfelbaar voor hen bestemd. Gods stem horen, het zal deze week nog heel vaak als gespreksthema terugkomen.

Dinsdag 24 juli

Het is vandaag snuffeldag in Biddinghuizen: predikanten en hun vrouwen mogen gratis een dagje snuffelen in wat New Wine te bieden heeft. Ik zie onder meer de Nederlands gereformeerde emeriti Stolk (altijd al wars van gebaande paden en gestolde tradities) en Scheltens over de modderige Walibipaden lopen en denk: hulde aan de tachtigers en bijna-tachtigers die - met alle reserves die ze misschien hebben - niet van een afstand oordelen, maar komen en proeven. Uit de eigen circuits komen en de brug oversteken naar de eilanden van de anderen.

Later op de dag gaan Ineke en ik naar het seminar van Jeanette Westerkamp over het horen van de stem van God. Nuchter als ze is, prikt ze een aantal mythes door. Heb ik een lijntje met God, waarin Hij ieder moment wat tegen me zegt? Nee. Is Gods leiding dat Hij van moment tot moment tegen ons zegt, wat we moeten doen? Nee. God wil volwassen kinderen; geen kinderen die zich steeds angstig afvragen: is dit wel goed, is dat wel goed? God zegt vaak: wat denk je zelf? Van teksten prikken in een soort bijbelse roulette moet ze niets hebben. Ze vertelt: op de grote kruispunten van mijn leven heb ik niks van God gehoord, en toch heb ik me dwars door allerlei dichtgaande en opengaande deuren en door eigen keuzes wel door hem geleid gevoeld. En ja, soms geeft God concrete hints. Ga erop letten, schrijf het op, verwacht het, kijk en luister, is haar pleidooi. En probeer het maar. Dat proberen - in kleine groepjes openstaan voor beelden en woorden die bij je naar binnen komen en waarvan je je mag afvragen, of ze van God komen - vormt de afsluiting van het seminar. Veel deelnemers gaan

op die uitdaging in en ik hoor er later mooie getuigenissen over. Ineke en ik zien dat niet zitten en kunnen onze vragen bij Jeanette kwijt. Een van haar antwoorden blijft bij me haken: ja, het is spannend en eng, maar als God nu iets concreets tegen je zou willen zeggen: stel dat je dat zou missen, dat wil je toch niet? Ik beleef het verhaal van Jeanette zoals ik totnogtoe de hele conferentie beleef: nuchter en stimulerend. Er worden geen claims gelegd, er moet niets, je hoort er allemaal bij, ongeacht of bepaalde vormen je aanspreken of niet. Maar je wordt tegelijk wel geprikkeld en uitgedaagd: zet je voet maar op het water. Dat voelt goed, maar of ik het echt durf, weet ik niet.

In de avondviering spreekt Arnold van Heusden van de Evangelische Alliantie over vrede stichten in de kerk. Schuld belijden en vergeven is daarvoor cruciaal, zegt hij. Zijn we in de kerk bereid 'over de brug van een bekentenis' tot elkaar te komen en onze harten voor elkaar te openen? Van biechten en belijden bouw je sterke gemeenten, is een van de zinnen die bij mij blijft haken. Tegen het eind van zijn toespraak nodigt hij alle aanwezige predikanten en predikantsechtparen naar voren voor persoonlijk gebed. Daarna ook anderen. Ik kan niet blijven zitten: bruggen bouwen in werk en kerk heb ik veel mogen doen, maar in de familie lukt dat me soms gewoon niet en breekt het me bij de handen af.. Ik ervaar het als heerlijk, als een ander de woorden blijkt te kunnen vinden die ik zelf soms niet meer heb.

Woensdag 25 juli

Tijdens de ochtendviering met opnieuw Kjell Axel Johanson noteer ik: De God die hemel en aarde gemaakt heeft, is zo groot dat Hij het vermogen heeft jou persoonlijk lief te hebben, alsof jij de enige in het heelal zou zijn. En: er is geen tienstappenplan voor de vervulling met de Geest die God belooft. De manier waarop God dat doet, is uniek voor jou. Maar het begint met de aanbidding van God om zijn grootheid en met de verwondering over Gods genade en liefde voor jou.

Na de dienst ontmoeten we een aantal familieleden uit het Van Gorp-deel van onze familie die we op de conferentie 'gevonden' hebben. Ook nu ervaren we wat kenmerkend is voor de meeste ontmoetingen hier: weinig-koetjes-en-kalfjes, maar binnen de kortste tijd gaat het over God en wat Hij in je leven doet: over genezing van een nekhernia, over de voelbare kracht van de Geest in je lichaam, over hoe God mensenlevens verandert. De vragen blijven: waarom hier wel, en daar niet? Maar de dankbaarheid dat God ook in de geslachten doorgaat, overheerst. Het is niet te bevatten: twee uur praten en bidden overbrugt de twintig jaar dat we elkaar niet hebben gezien.

De avondviering wordt geleid door de Engelse Lin Button: geen charismatische spreekster, op het saaie af, maar wat maakt haar boodschap – je identiteit is die van een kind dat weet dat de Vader zo geweldig gek op hem is - ongelooflijk veel los. Tegen het eind van haar toespraak nodigt ze mensen uit om naar voren te komen voor ministrygebed. Mensen die zich schuldig hebben gemaakt aan de zonde van oordelen en veroordelen. Daarna mensen die nog steeds lijden onder de veroordelende woorden ('jij kan toch niks', 'er komt van jou niks terecht') van hun vader of moeder. Het schokt me dat honderden mensen naar voren komen: hun emoties zijn heftig. Wat een wonden, wat een pijn. Voor in de tent wordt (soms aan de voet van het houten kruis dat daar staat) met hen gebeden om vergeving of heling. Lin Button benoemt de zonden en wonden heel concreet en zegt even concreet wat de mensen er mee moeten doen. *In your kingdom broken lives are made new*, zongen we gisteren en zingen we vandaag. En het gebeurt, zie en hoor ik vanavond. Ik vraag me af: waarom leggen mensen hier in de betrekkelijke anonimiteit van een conferentie wel hun hart bloot en niet in de veilige (?) kring van hun broers en zussen in de eigen gemeente? Er is in de gemeente zoveel nood, zoveel

façade ('nee hoor, met ons gaat het goed'), zo weinig gesprek-in-de-diepte. Waarin ben ik een blokkade voor anderen om hun hart te laten zien? En laten we als gereformeerde kerken niet veel mogelijkheden liggen voor persoonlijk gebed (al dan niet op zijn Houtens) om vergeving, heling en bevrijding?

Donderdag 26 juli

De man achter de stand van het Nederlands Dagblad wordt vanmorgen door veel conferentiegangers aangeklampt over het laatste nieuws over Michael Rasmussen en de Tour de France. Hoewel zijn krant er niets over meldt, blijkt hij perfect op de hoogte.

Streven naar de gaven van de Geest heet het seminar van ds. Jan Maarten Goedhart (PKN) waar ik vanmiddag heen ga. Dat de gaven van de Geest alleen voor de Nieuwtestamentische tijd waren, geloof ik al dertig jaar niet meer, maar streven naar gaven heb ik nooit gedaan. Als God me andere gaven wil geven dan ik voor mijn gevoel heb, is het goed, maar echt verlangen ernaar heb ik niet. Dat de Geest uitdeelt aan wie Hij wil, is altijd mijn escape geweest. Daar wordt flink aan geschud, als Goedhart zijn hoorders bepaalt bij 1 Kor. 14:1: streeft dan naar de gaven van de Geest. Dat is niet: wacht op de gaven van de Geest of zoek jouw unieke gave! Hij signaleert dat 1 Kor. 11 een veel dynamischer beeld neerzet dan een gaventest die ontsproten is aan 1 Kor. 12. God geeft volgens Goedhart in verschillende situaties verschillende gaven. Alle gaven zijn in principe voor alle christenen beschikbaar, wat niet wil zeggen dat we ze allemaal in gelijke mate ontvangen.

Goedhart's toespraak is een appèl om je te verdiepen in wat de Bijbel leert over de gaven, om plekken te zoeken waar je het functioneren ervan kunt ervaren in een vorm die bijbels is en past in jouw cultuur, om te bidden om gaven te ontvangen en open te zijn voor wat God je wil geven. En verder klinkt voor de zoveelste keer deze week: ga het doen, probeer het, durf risico's te lopen en fouten te maken. De gave van onderwijzen ontdek je toch ook door het te doen? Zou dat voor de andere gaven van de Geest dan niet gelden? En hou vol ondanks teleurstellingen, beklemtoont Goedhart. Zelf kent hij die ook in ruime mate. Hij vertelt van mooie ervaringen met genezingen en profetische woorden die diep in de ziel van mensen haakten en precies raak waren. 'Maar bij de volgende ministrycursus in de gemeente werd geen van de gebeden om genezing verhoord'. Het gaat er ook niet om of we succes hebben, maar of we gehoorzaam zijn. Het werk van de Geest houdt iets fragmentarisch en daardoor iets aanstootgeevends. Het blijft: waarom hij wel en ik niet? Genezingen en profetische woorden blijven een teken van het Koninkrijk dat komt. Nuchterheid ja, scepsis nee en samen betekent dat dus geloof, vat Goedhart samen.

Na zijn verhaal bidden we in kleine groepen. We vertellen elkaar waar we naar verlangen. Ik kom niet verder dan het uiten van het verlangen dat God me laat zien welke gave Hij me wil geven. Anderen zijn een stuk concreter. Een predikant naast me vraagt, of God hem woorden van kennis en profetisch inzicht wil geven in moeilijke pastorale situaties waarbij je weet: hier is iets veel diepers aan de hand dan wat ik zie en hoor, maar wat?

Vrijdag 27 juli

Gisteravond zijn we na de avondviering-onder-slagregens met de caravan naar huis gereden. Ineke moet werken, maar na thuiskomst blijkt mijn agenda voor vrijdagmorgen leeg. Vroeg in de ochtend rijd ik terug naar Walibi, waar Gods zon en Gods wind de kletsnatte tenten droogblazen. In de slotviering nog eenmaal Kjell Axel Johanson en zijn kernboodschap – 'als God naar je kijkt, doet hij dat met dezelfde ogen waarmee hij naar Jezus kijkt'. Verder zijn er veel getuigenissen van conferentiegangers die naar lichaam of geest genezen zijn. En we

zingen het tentdak eraf: ouderen, tieners en kinderen (waaronder onze kleinkinderen Jasper en Ines): ‘we hebben een grote gave God’. Na afloop gaan de ballonnen naar Hem omhoog.

Thuis praten we na over wat we beleefd hebben. Ineke, bij ons in de dienst sneller uitbundig dan ik, zegt: ik werd in de loop van de week steeds stiller. Onder de indruk van wat God in mensen losmaakt. Zelf is ze niet voor gebed naar voren gegaan: ‘Ik heb mijn verdriet op een andere manier verwerkt en ben bang voor wat er los zou kunnen komen, als het wordt opgerakeld’. Zelf kostte het me wonderlijk weinig moeite op de conferentie de regie uit handen te geven: als je weet dat God ondanks alles van je houdt, wat maakt het dan uit, als er iets mis gaat? Hoewel, toch tot op zekere hoogte, want aan proberen-en-oefenen heb ik me niet overgegeven. Is dat gereformeerd of is dat karakter of de mix van die twee? Ik had wel graag een heel concreet woord van God voor mijn leven willen ontvangen – een today-word naast zijn Woord - . Ik heb er naar uitgekeken en gewacht op de oproep: er is iemand in de zaal die, maar heb het niet gekregen. Het is als een vlinder op je schouder die na een paar seconden weer weg is, zei iemand van de week. Dus niet goed opgelet misschien? Maar de blijdschap over wat anderen kregen en over wat ik wel heb ontvangen, overheerst.

Ineke leest het boek van Simon Ponsonby, gekocht op de conferentie. *Alles hebben, meer ontvangen*, is de titel. Dat is het, zegt ze. Luister, wat hij schrijft: ‘In Christus hebben we alles, maar er is wel meer van Hem te ontvangen. Vragen om meer van de Geest ondermijnt niet het kruis, maar wil alle rijkdommen uit die mijn putten. Niet maar een fonteintje vol, maar een bad vol’. Op de New Wine zomerconferentie van 2008 is Ponsonby, studentenpredikant in Oxford, de hoofdspreker. Daar willen we dus heel graag bij zijn.

Ad de Boer is lid van de NGK Voorthuizen-Barneveld en redacteur van Opbouw

Opbouw – jaargang 51/17, 31 augustus en 14 september 2007

<https://www.onderwegonline.nl/opbouw-archieff/pagina?id=846>

<https://www.onderwegonline.nl/opbouw-archieff/pagina?id=877>